

Що ще вчора байдуже було,
Нині любе й шановне;
Що ще вчора топтав, оплював,
Нині святости повне.

У гебрейському таборі ніч
Проминула в тривозі;
Скоро світ, всі глядять: він ще там
На скалистій віднозі?

Ні, нема! І було те «нема»,
Мов жах смерти холодний.
Чули всі: щезло те, без чого
Жити ніхто з них не годний.

Те незриме, несхопне, що все
Поміж ними горіло,
Що давало їм змисл життєвий,
Просвітляло і гріло.

І безмежна скорбота лягла
На затвердле сумління,
І весь табір мов чаром понав
В отупінє й зомління.

Одні одним у лица бліді
Поглядали без впину,
Мов убійці, що вбили у сні
Найдорожшу людину.

Чути тупіт. Чи вихор в стєну?
Чи збуваєсь пророцтво?
Се Єгаша, князь конюхів,
І за ним парубєцтво.

Гонять стада, кудись то спінать...
Чи де напад ворожий?
Всіх їх гонить безіменний страх,
Невідомий перст божий,

Голод духа і жах самоти
І безодні старої...
А Єгаша зично кричить:
»До походу! До зброї!«

І зірвав ся той крик, мов орел,
Над німою юрбою,
Покотив ся луною до гір:
»До походу! До бою!«

Ще момент — і прокинуть ся всі
З остовніна тушого,
І не знати-ме жаден, що в мить
Приступило до нього.

Ще момент — і Єгашин крик
Гирля сто тисяч повторить;
Із номадів лїнявих ся мить
Люд героїв сотворить.

Задуднять — і пустині пісок
На болото замісять,
Авірона камінєм побють,
А Датана повісять.

Через гори полинуть як птах,
Йордан в бризкї розкроплять,
Єрихонські мури мов лід
Звуком трубним розтоплять.

І підуть вони в безвість віків
Повні туги і жаху
Простувать в ході духови шлях
І вмирати на шляху.

Львів, січень до липня 1905.

